

Cuprins

Înăuntru nicio muscă	5
Tatăl meu mă așteaptă la fântână	17
Escapada.....	29
Bob conducea spre casă.....	45
Ea și Lili.....	53
AXN Crime	63
O sută opt.....	77
Ai voie să umbli tu la valuri?	93
Planet Romeo	103
Juan.....	115
Albastru	131
Anelide	147
Dezvoltare personală	159
Duminică.....	181
Boris.....	193
Luiza	207
Natalia a răspuns imediat	219
O întâlnire.....	229
Începătorii	237

LAVINIA
BRANIȘTE
Escapada

proză scurtă

POLIROM
2021

George s-a oprit cu mașina pe zebra de pe colț. Pe stradă nu trecea încă nimeni la ora aia și totuși impresia de pustiu era împiedicată de zecile de mașini parcate strâns una într-alta și uneori până-n zid, pe ambele părți. Nici dacă ar fi vrut să stea mai mult n-ar fi avut unde să se bage cu ea. Avea un Suzuki Alto vechi de nici nu mai știau când, care se plimbase prin familie de la unul la altul, până când a ajuns la el. Dar nu pentru multă vreme, fiindcă mașina abia se mai ținea. Iarna, când o scoteau, trebuia să stea minute în șir cu motorul pornit, până se încălzea. Și acum au stat înfodoliți în haine groase, cu fulare la gură, cu geamurile aburite, George cu mâinile uitate pe volan.

Erau pe trecerea de pietoni, cu geamul lăsat pe jumătate la șofer. Radu a ieșit doar în trening, așa cum era îmbrăcat în casă și așa cum dormise. Când a deschis poarta grea din fier forjat de la intrarea în bloc, frigul l-a înțepat pe toate părțile. Mâna stângă aproape că i-a rămas lipită pe mânerul metalic.

George i-a întins două chei, prinse pe un breloc ca un adidas în miniatură.

— Dacă aduci pe cineva, vezi să strângi lenjeria după aia. O pui în coș.

— Bine.

— Cum ai ieșit așa, nebunule? i-a strigat Raluca din mașină, aplecată în față și lăsată foarte jos, cât să-l vadă prin porțiunea deschisă de geam.

— Ce zice?

— C-ai ieșit dezbrăcat. Hai, fugi. Vezi ce faci.

— Sărbători fericite! a zis Radu și i-a ieșit pe gură odată cu fumul care se cerea expirat. Dar ei se deconectaseră deja de la discuție, Raluca lasată pe spate, George dând la manivelă, să ridice geamul.

Ziua a trecut greu. A ieșit de două ori să cumpere câte ceva pentru mama, o dată la piața Gemeni și încă o dată la un magazin, diverse pliculețe și sticlute, care le scăpaseră din vedere când și-au făcut listele de cumpărături.

Pe la 9, și-a luat câteva lucruri în ghiozdan și i-a anunțat pe părinți că se duce să doarmă la Raluca și George. Maică-sa a vrut să-i dea niște resturi de mâncare pentru pisici.

— Hai, mă, lasă-mă. Mi se mai împute geanta de la astea... Oricum ele au mâncarea lor acolo, mi-au lăsat ei.

Când a deschis ușa apartamentului și a intrat, pisicile au venit alergând către el ca niște căței. Pisica 1 și Pisica 2. Nu nimerea niciodată cum le cheamă. Așa le-a spus de la început. Ele au apărut în casă amândouă odată, când erau pui, și au primit nume de pictori cubiști. Pablo și încă unul. Le tot încurca, așa că odată le-a numit pur și simplu cu cifre, Raluca și George s-au amuzat și așa le-a rămas numele în cercul lor de trei. 1 și 2. Doar Raluca și George știau exact care este fiecare.

Erau pisici de Angora amândouă. Pisica 1, complet albă și cu urechile ascuțite extrem de proeminente, aducea mai degrabă a vulpiță polară. Era surdă. De aceea, uneori se speria foarte ușor. Cealaltă, alb cu gri, era

mai jucăușă și putea fi păcălită foarte ușor să înceapă să toarcă. Amândouă erau un ghem de blană și lăsau peste tot prin casă păr lung.

Privind cu greu pe deasupra ochelarilor aburiți, Radu s-a aplecat să se descalțe. Trebuia să-și înfigă bărbia în piept ca să poată privi în podea, să nu calce pe pisici. Și-a lăsat paltonul la cuier, apoi din ușă și-a aruncat geanta pe canapeaua din living. Pisicile au sărit după ea, s-o inspecteze. Erau lihnite de foame, castronasele pentru mâncare și apă erau goale și linse bine. Radu a intrat în bucătărie ca să caute în debara conservele. Pe masă, acoperită cu un șervet alb, era o tavă plină de biscuiți în formă de brăduți, așa cum o scosese din cuptor, cu hârtia de copt cu tot. Kitul de fursecuri de la Lidl încă era la scurs lângă chiuvetă. Și i-a imaginat pe Raluca și George stând până foarte târziu în seara din urmă, pregătindu-se să lase toate în ordine înainte de plecare. Și o mică atenție pentru el. L-a văzut cum au întins aluatul pe masă, cum au decupat brăduții cu formele, cum au făcut din coca rămasă pe margini un cocoloș și l-au întins și au mai scos trei și din ce-a rămas după cei trei au mai făcut un cocoloș și au mai scos un brăduț handicapat, pe care l-au mâncat primul. Nu-și dădea seama totuși dacă lipsește ceva din tavă, păreau în formație completă. Glazura verde și bomboanele minuscule, colorate, ca niște globulețe. Câte or fi scăpat dintre degete când le-au pus? Și undeva în conținut, ascuns și malefic, părul de pisică.

A luat un fursec. Își făcuse o clismă pe la prânz, când încă era pe stomacul gol, și mai târziu a mâncat doar niște orez fiert cu o lingură de ulei de măsline. Oricum ar fi fost fursecurile, nu puteau fi decât delicioase. Iar biluțele colorate aveau exact gustul de bomboane Cip din copilărie, pe care și le turna direct în gură prin căpăcelul cutiei de plastic dreptunghiulare. Glazura și bomboanele fuseseră în kit, i-a spus Raluca la telefon când le-a luat.

Între timp, ochelarii își reveniseră complet. Și-a luat geanta și s-a dus în dormitor, s-a trântit pe scaunul de la birou și a deschis calculatorul. Și-a amintit de conserve, așa că s-a întors în bucătărie. Erau fix unde știa că vor fi, pe raftul cel mai de jos din debaraua care dădea spre balcon. S-a aplecat să ia una. Era o cutie destul de grea, înaltă cam de cinspe centimetri și fără ureche pentru deschidere ușoară. Va trebui să înfigă un cuțit în ea. A trântit cutia pe masă plictisit și a început să tragă de sertare, căutând un cuțit mai țeapăn. Sau un desfăcător de conserve. Însă nici vorbă de așa ceva. Hai să-i sun, s-a gândit, și s-a întors în dormitor să-și caute în geantă telefonul, dar calculatorul era deschis și pregătit să înceapă, toate ferestrele din start up își făcuseră deja damblaua și, fără să-și dea seama, s-a așezat din nou pe scaun.

A intrat pe site, și-a bătut parola și, cu o viteză uimitoare de conexiune, i-a apărut în fața ochilor propriul profil, cu numele adevărat și întreg, așa cum îl introdusese prima dată, în urmă cu trei ani. Și poza tot de

atunci. Și-o făcuse singur în oglindă cu un minicompat, în boxeri și un maieu mulat pe corpul slab, alb, fără păr. A tot vrut s-o schimbe, dar adevărul e că acum arăta și mai rău. Și mai slab, parcă și mai scund, mereu cu cearcâne care emanau bătrânețe. Cu o frunte care înainta vizibil.

A dat click pe „Radar” și i-a apărut o listă cu tipii care erau pe o rază de 25 de kilometri în jurul adresei lui. Destui. Nici unul dintre cei cu care se mai întâlnise până atunci. A început să se uite prin listă, la poze și la datele fiecăruia. Site-ul era internațional, așa că dimensiunile băieților erau trecute și în sistemul anglo-saxon. Nu se putea abține să nu facă de fiecare dată conversia. Să calculeze dacă șase picioare și un inch înseamnă într-adevăr 1,85 și dacă 169 de livre înseamnă 77 de kilograme. Să verifice el mașina. La „dicksiz” niciunul nu declarase mai puțin de L.

Pisicile se frecau de el și de scaun. Pantalonii de trening bleumarin în care venise erau plini de păr alb.

A intrat pe chat și a trimis un mesaj către toți cei douăzeci și șase care erau atunci online. „Salut. Sex acum. Am loc.”

S-a ridicat de pe scaun. Pisicile mieunau a disperare.

S-a dus în living și a luat un castron de lângă ciubărul ficusului, în care ficus atârnavă trei fire lungi de beteală argintie și un clopoțel dubios, aparent lucrat manual, dintr-un material care ar fi putut fi lut.

A pus apă în castron și s-a întors cu el lângă ficus. Pisica 1 s-a pornit să bea însetată,

în timp ce 2 a continuat să-l urmărească prin casă. Pe chat, încă niciun semn. Și-a scos din geantă un prosop și un burete din plasă și s-a dus la duș. A intrat cu picioarele în cadă și a lăsat apa să curgă și, până să se încălzească apa, a făcut ochii roată pe marginea căzii și pe raftul din spate, căutând un gel de duș. Era plin de recipiente de tot felul, majoritatea aproape goale. Majoritatea de fete. În cele din urmă a văzut un tub sprijinit în capac, mic și elegant, atât de mic și de elegant încât n-ar fi putut fi decât un cadou la altceva. Sau o mostră. L'eau d'Issey. Crème de douche hydratante. Odiseea. Ce chestie. L-a desfăcut și a mirosit. Era plin, 30 de mililitri sau o uncie. A stors tot conținutul dintr-o mișcare pe buretele de plasă și a început să se frece bine pe tot corpul, insistând în părțile intime. S-a spălat bine la fund.

Tipul își pusese la profil o poză cu el în chiloți, din care decupase numai acea parte a corpului pe care o acopereau chiloții. Prin ei se vedea conturul a ceva mare. Burta păroasă doar un pic, elasticul din talie pe care era scrisă firma, ceasul imens de la mâna stângă, pe care o tăiase în poză de la jumătatea degetelor. Tudor_81.

De obicei, Radu nu le răspundea celor care nu aveau informații complete în profil și care nu aveau poze cu fața. Dar Tudor_81 fusese singurul care l-a abordat după dușul lui lung, așa că i-a dat adresa, trei rânduri de indicații, și s-a dus deja să deschidă ușa, deși trebuia oricum să mai răspundă și la interfon. A, da,